

LXVIII.

Forslag til Lov

om

Sagten.

(Fremfat i Landstinget den 23de Oktober 1891 af Indenrigsminister Sulger Sølev.)

Kapitel I. Sagtretten.

§ 1.

Sagtretten tilkommer Grundeieren; som saadan anses Arvefølgeren med Ret til at sælge og pantsætte.

Lige med Grundeiere betragtes med Hensyn til Sagtretten Lejnsbefiddere, Beneficiarer og offentlige Stiftelser, Bestyrelser paa den paagjældende Stiftelses Begne.

Paa udstiftede Jorder og paa udstiftede Kjøbstadjorder tilkommer Sagtretten Kommunen, hvis Bestyrelse har at bestemme, hvorledes der skal forholdes med Sagnetrens Udøvelse paa den for Kommunen og Grundeierne hensigtsmæssigste Maade.

Med Hensyn til Sagtretten paa den kongelige Wildtbane forholdes efter de hidtil gjældende Regler. Paa Sandflugtsstrækninger, hvor Dæmpningen besørjes af det Offentlige, indtræder Samme i Tierens Sted og er saaledes berettiget til at disponere over Sagtretten paa Lodden. Iøvrigt skal ethvert i Medfør af den hidtil gjældende Lovgivning retsgyldig taget Forbehold eller stet Overdragelse, hvorefter Sagtretten tilkommer en Anden end Grundeieren, fremdeles blive i Kraft.

Sagtretten paa Søer, Aaer, Bække og andre lignende Bænde skal alene tilkomme den eller de tilstødende Grundeiere, Enhver udfor sin Grund og indtil Midtstrøms, medmindre der haves anden gyldig Regel, eller Nogen ved særlig Adkomst har erhvervet Sagnet paa det paagjældende Bænde.

§ 2.

Den Grundeier, der ikke har Sagnet paa sin Grund, er berettiget til at forlange Sagtretten afløst, hvilket ogsaa gjælder paa den kongelige Wildtbane og paa udstiftede Kjøbstadjorder.

Med Hensyn til Afløsning af Sagtretten gjælde følgende Regler:

a. Naar den Sagnetberettigede maa underkaste sig Afløsning af Sagtretten paa Jorder, som have været Dele af et samlet Jordbrug eller ligge i en Bymark, hvor der iøvrigt tilkommer ham Sagnet over en Andens Grund, skal han fra sin Side være berettiget